

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ὙΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 28 Ἰουλίου 1958 (Π.Ο.Η.)
"Ἔτος ΙΓ'. Ἀριθ. 291 Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΟΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Ν.
Γραφεῖα: "Οδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δρχ. 15.— Ἐτησίᾳ δρχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΕΝ ΟΥΕΙ ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Ἐπανερχόμεθα καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς κατ' Ὀκτώβριον συγκλήσεως τῆς ἱεραρχίας καὶ θὰ ἐπανέλθωμεν πλειστάκις, θίγοντες διαφόρους πλευρὰς τοῦ ὑπὸ συζήτησιν παλαιο ημερολογητικοῦ θέματος, ὥστε νὰ εἶναι πλήρης καὶ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐξηρευνημένον τὸ θέμα. Εἰς τὸ σημερινὸν ἄρθρον θὰ ἐξετάσωμεν τὰς πιθανὰς λύσεις, τὰς ὁποίας θὰ υἱοθετήσῃ τὸ σεπτὸν σῶμα τῆς ἱεραρχίας καὶ τὴν τηρητέαν ἐναντι τούτων στάσιν ἡμῶν.

Εἶναι ἐνδεχόμενον ἡ Ἱεραρχία νὰ ἀποδεχθῇ πρότασιν καὶ νὰ συστήσῃ διωκτικὰ μέτρα. Ὁμιλοῦσα ἀπὸ θέσεως ἰσχύος, ἡθελημένως ἀγνοοῦσα τὴν πραγματικότητα ἐνὸς κινήματος ὑπερ τριακονταετοῦς δράσεως καὶ σπεύδουσα νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς βοῶσης τύψεως καὶ τοῦ ζῶντος ἐλέγχου τῶν ἐκτροπῶν τῆς, θὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ αὖθις τὴν συμμαχίαν τῆς πολιτείας, θὰ κινητοποιήσῃ μερικὰς φάλαγγας ἀστυνομικῶν, θὰ σφραγίσῃ μερικοὺς ναοὺς καὶ θὰ προκαλέσῃ διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν σάλον, ἀλλὰ καὶ δυσμενέστατα διὰ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς σχόλια, μιᾶς φιλελευθέρας καὶ δημοκρατικῆς ἐποχῆς, καταδικασάσης τὴν βίαν καὶ τὴν φρίκωσιν τῆς συνειδήσεως.

Δὲν ἀποκλείεται, διπλωματικώτερον σκεπτομένη καὶ ἐπιδιώκουσα ἐντυπωσιασμόν τῆς κοινῆς γνώμης νὰ προτείνῃ φιλαγάθως «προσφορὰν κανονικῶν ἱερέων» καὶ ἐξάρτησιν τοῦ ἡμετέρου ποιμνίου ἐκ τῶν κατὰ τόπους ἐπισκόπων. Καίτοι αὐτὸ καθ' αὐτὸ τὸ σχέδιον τοῦτο ἔχει τὴν μορφήν θεατρinizμοῦ καὶ ἀθλίου τῆς ἐκκλησιαστικῆς σοβαρότητος ἐμπαιγμοῦ, τοῦ ἱερέως ἐορτάζοντος δις τὰς ἐορτάς (κατὰ τὸ νέον καὶ τὸ παλαιόν), ἐν τούτοις κρίνεται ἐκ τῶν προτέρων ὡς ἀποβλέπον εἰς τὴν «ἀπορρο-

φῆσιν» τοῦ κινήματος ἡμῶν, ἵνα χρησιμοποιήσωμεν τὸν ὅρον τοῦ διαπρεπεστάτου κανονιολόγου κ. Παναγ. Παναγιωτάκου, χρησιμοποιηθέντα πρὸς ἀπόρριψιν παρομοίου σχεδίου, προταθέντος κατὰ τὸ παρελθόν.

Ἐν τέλει ἡ Ἱεραρχία κακῶς ἐκτιμῶσα ὀρισμένα συνήθη, ἀλλ' ὄχι ἐπικίνδυνα φαινόμενα, ὡς ἡ ἔλλειψις ἡγεσίας (ἐπισκόπου), καὶ παραγνωρίζουσα τὴν ζωτικότητα καὶ τὸν θερμὸν ζῆλον τοῦ πληρώματος, τοῦ λαοῦ, δὲν ἀποκλείεται νὰ ἀφήσῃ τὰ πράγματα ὡς ἔχουν, ἐπιδιώκουσα, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, τὴν προοδευτικὴν «παρακμήν».

Αὐτά, κατὰ τὴν γνώμην μας, στηριζομένην εἰς τὸ παρελθόν, εἶναι τὰ τρία πιθανὰ σχέδια ἀποφάσεων ἐπὶ τοῦ παλαιοημερολογητικοῦ.

Ὅτι ὅμως οὐδὲν ἐκ τῶν τριῶν τούτων λύει τὸ ζήτημα εἶναι καὶ τοῖς νηπίοις αὐτόδηλον. Οὔτε ὁ διωγμὸς παραλύνει τοὺς ἀγῶνας, οὔτε ὁ λαὸς, ὁ ἐν ἐπιγνώσει ἀκολουθῶν τὸ ἱερὸν τοῦτο τῆς εὐσεβείας κίνημα παρασύρεται εἰς ὠραιοφανεῖς παγίδας θανάτου, ἀλλ' οὔτε καὶ ὁ χρόνος κατασβήνει τὴν ἱερὰν φλόγαν τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως, ἔστω καὶ ἂν πνέουν πλεῖστοι ἄνεμοι ἀντιξοοτήτων, ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς προελεύσεως.

Καὶ ἐλπίζομεν, ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν τῆς συγκαλουμένης Ἱεραρχίας θὰ ἔχουν ἤδη ἀντιληφθῇ τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων καὶ θὰ ἐπιζητοῦν λύσεις, ἐπιβαλλομένας ἐκ τῶν γεγονότων καὶ ὄχι ἐκ τῆς προσωπικῆς ἰδιοτροπίας ἐνὸς ἐκάστου.

Ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Δωρόθεος μὲ τὸ εὐθυτενὲς ἐκεῖνο παράστημα, τὸ ἀναμοχλεθὸν βάθῃ καρδι-

ὦν βλέμμα καὶ προπαντὸς μὲ τὴν κρυσταλλίνην κρίσιν, ἀπεφάνετο ἐνώπιον ἐπιτροπῆς ἡμετέρων καὶ ὀργάνων του, ὅτι «τὸ ζήτημα θὰ λυθῇ, ἐάν τὸ τοποθετήσωμεν εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ συμφέροντος τῆς Ἐκκλησίας, οὐχὶ τῆς τοπικῆς τοιαύτης τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ τοῦ μυστικοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ». Καὶ χαριτολογῶν οἰκείως κατέληξεν ὁ περινούστατος ἐκεῖνος κληρικὸς «θὰ εὐρωμεν τρόπον, παιδιά μου, νὰ ἱκαναποιήσωμεν καὶ τὸ φιλότιμό Σας καὶ τὸ φιλότιμό μας, γιὰτὶ ὁ ρωμὸς πεθαίνει γιὰ τὸ φιλότιμο». Ἀσφαλὸς δὲ ἐάν ἔξῃ θὰ τὸ ἔλυε, δεδομένου ὅτι ἀπεδέχθη σύστασιν μικτῆς ἐπιτροπῆς.

Θὰ πρέπει λοιπὸν ἡ Ἱεραρχία νὰ λάβῃ σοβαρῶς ὅπ' ὅψιν της, ὅτι οἱ παλαιοημερολογῖται, ὡς εἰρωνικῶς τοὺς ἀποκαλεῖ, ἔχουν ἐπίγνωσιν τῆς ἰδεολογίας των καὶ ἐμμένουν εἰς αὐτὴν οὐχὶ κατὰ λόγον φανατισμοῦ, ἀλλ' ἐκ συνεδῆς τῆς προσηλώσεως εἰς τὸ καλῶς ἐννοούμενον συντηρητικὸν πνεῦμα, ἄνευ τοῦ ὁποῦ ἡ Ὁρθοδόξια τείνει νὰ καταποντισθῇ εἰς τὸ σκοτεινὸν ρεῦμα τοῦ ὑπόπτου δογματικοῦ συγκριτισμοῦ τῆς ἐποχῆς μας. Θὰ πρέπει ὡσαύτως νὰ σκεφθῇ, ὅτι τὸ κίνημα τῶν παλαιοημερολογῖτων δὲν εἶναι ἰδεολογικῶς ἀπομεμονωμένον, ἀλλ' ἐλκύει περὶ ἑαυτοῦ καὶ ὅλα τὰ ὑγιᾶ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἀηδιάζουν τὰς δουλικὰς ὑποκλίσεις πρὸ τοῦ εἰδώλου τοῦ προτεσταντισμοῦ καὶ ἀγανακτοῦν διὰ τὴν συνεχιζομένην προδοσίαν τῆς ἀμωμῆτου Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως.

Λαμβάνουσα δὲ αὐτὰ ὅπ' ὅψιν θὰ πρέπει νὰ δεχθῇ τὰς συνετάς εἰσηγήσεις ὠρισμένων ἐπιλέκτων μελῶν της, ἀποβλεπούσας εἰς τὴν κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν ἱερῶν κανόνων ρύθμισιν τοῦ σοβαροτάτου αὐτοῦ ζητήματος, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς συνοχῆς καὶ τῆς μαχητικότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς πατρίδος μας.

Ἄς ἀφήσῃ τὴν ὀριστικὴν ρύθμισιν τοῦ 8λου ζητήματος εἰς μίαν Πανορθόδοξον Σύνοδον καὶ ἄς ἀναλάβῃ τὴν ἀγίαν γενναιότητα τῆς ἐπανόδου τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν κανονικὸν λειτουργικὸν ρυθμόν, τὸν ὑπάρχοντα πρὸ τοῦ 1923. Ἡ ἄς συγκροτήσῃ μίαν μικτὴν ἐπιτροπὴν, ὡς εἶχεν ἀποδεχθῇ καὶ ὁ Ἀθηνῶν Δωρόθεος, ἐκ κληρικῶν εἰδικῶν της, ἡμετέρων ἀντιπροσώπων καὶ τῶν διαπρεπῶν κανονιολόγων κ.κ. Παν. Παναγιωτάκου καὶ Μιλ. Βολανάκη πρὸς ἐξεύρεσιν προσωρινῆς λύσεως.

Πρὸ παντὸς δὲ ἄς μὴ σκέπτεται καὶ ὀμιλεῖ ἀπὸ θέσεως ἰσχύος, ἀλλὰ ἀπὸ περιωπῆς ἀγάπης καὶ ὀρθοδόξου σκοπιμότητος.

Παρακλήσεις

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφείλοντας ἢ συνδρομὰς ἡφαιμερίδος ἢ διαφόρους πρὸς τὸν ἱερόν ἀγῶνα ὀφειλάς, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι αὐτάς. Ἐμβύσματα καὶ ἐπιτιμᾶν μόνον πρὸς τὸν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι.

ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΒΙΒΛΙΑ

«*Μέγας Εὐεργετινός*». Ἀποτελεῖ πραγματικὸν ἐκδοτικὸν ἄθλον ἡ ἐκδοσὶν τοῦ πρώτου Τομοῦ τοῦ ἀσκητικοῦ καὶ ὀφελιμοτάτου βιβλίου «*Μέγας Εὐεργετινός*». Ὡς γνωστὸν τὸ βιβλίον αὐτὸ διαλαμβάνει πολυτίμους γνώμας καὶ σκέψεις, ἀντλούμενας ἀπὸ τὰ ἀστίρευστα βᾶθῃ τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ, ἀναφερομένας δὲ εἰς τὸν ἐπιτοχὴν τρόπον καταπολεμήσεως τῶν διαφορῶν παθῶν. Ἡ συγχομὴ αὐτὴ ἐγενετο ὑπὸ τοῦ Παύλου, Μοναχοῦ τῆς Μονῆς Εὐεργετίδος, ἐξ οὗ καὶ Εὐεργετινός. Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ βιβλίου αὐτοῦ παρέχει εὐκαιρίαν εἰς τὸν ἀναγνώστην «νὰ ἀναδράμῃ διὰ τῆς εὐσεβούς φαντασίας του εἰς ἐρήμους, εἰς σπήλαια, εἰς ὁπὰς τῆς γῆς, εἰς ὄρη, ἐνθα τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου, αἱ πνευματικοὶ ἀηδόνες φελλίζονται ἀκαταπαύτως τὸ πανευφρόδουν ἄσμα, ὅπερ δὲν ἐκφράζεται εἰς φθόγγους καὶ μουσικὰ σχήματα, ἀλλ' εἰς καταφλέγουσαν κατάνυξιν, εἰς πολὺλαλον σιωπὴν, εἰς πολυστένακτον καὶ δακρύβροκτον συντριβὴν τῆς ψυχῆς» (ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς σελ. 9.10). Ἐν τούτοις τὸ βιβλίον αὐτὸ, ὡς ἀναγερόμενον εἰς τὸν κατὰ τῆς ἀμαρτίας πόλεμον ἂν ἐνδιαφέρει μόνον τοὺς μοναχοὺς, ἀλλὰ καὶ τοὺς εὐσεβεῖς λαϊκοὺς. Ἡ καλίσθητος ἐμφάνισις τοῦ βιβλίου, ὁ ἐκκλησιαστικὸς αὐτοῦ διάκσμος ἡ παρὰ τῆς ἐρημνευτικῶν σχολίων εἰς τὸ περιθώριον δίδουν εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ μεγάλην ἀξίαν. Θὰ ἦτο παράλειψις, ἐάν δὲν ἐδίδμεν θεορμὰ συγχαρητήρια εἰς τὸν ἐκδότην, ὁσιολογιώτατον καθηγούμενον Βίκτωρα Μοναχόν, ὅστις ἐπλούτισεν τὴν πατερικὴν βιβλιοθήκην μὲ τὸ ὑπερόχον καὶ πολυπόθητον βιβλίον τοῦ Εὐεργετινοῦ. Οἱ εὐσεβεῖς αὐτοὶ ἐκδοταὶ ὁ κ. Ἀλ. Παπαδημητρίου μὲ τὴν «Φικιοκάλην», ὁ πατὴρ Βίκτωρ μὲ τὸν «Εὐεργετινόν» καὶ ὁ κ. Σ. Σχοινᾶς μὲ τὰ ἔργα τοῦ Ἱεροῦ Νικοδήμου εἶναι οἱ ἀναστηλωταὶ τοῦ μεγαλείου τῆς Ὁρθοδόξιας, ὅπερ συνεπιέζετο ἐπικινδύνως εἰς τὴν σκόνιν τῶν παλαιῶν καὶ δυσχερῶν χειρογράφων καὶ ἐκδόσεων

«*Ἐκλεκτοὶ λόγοι πατέρων*»

Εὐχάριστον κατὰ πληξὴν προεκάλεσεν ἡ εὐλογημένη πρωτοβουλία τῶν κ.κ. Γ. Κοραζίδη καὶ Νικ. Γιαρδόγλου νὰ κωδικοποιήσωσι τοὺς λόγους Μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων κατὰ ἐορτολογικὰ θέματα. Οὕτω εἰς μίαν κομῆσιν καὶ σεμνὴν ἐκδοσὶν φέρουν εἰς φῶς τὰ ἀθάνατα ἀριστουργήματα τῶν μεγάλων καὶ ἀθανάτων μορφῶν, Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Προκλου Κων/πόλεως, Ἀνδρέου Κρήτης, Γρηγορίου Νεοκαισαρείας, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Γρηγορίου Ἀντιοχείας, Πανταλεόντος Διακόνου, Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, Μεθοδίου Πατέρων, Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, Ἰωαννίου τοῦ Ἰκονίου, Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, Θεοφάνους τοῦ Κεραρεῶς. Οἱ λόγοι τῶν μεγάλων αὐτῶν πατέρων ἀναφέρονται εἰς τοὺς ἐορτολογικοὺς κύκλους τῆς περιτομῆς τοῦ Κυρίου, τῶν Θεοφανίων, τῆς Ὑπαπαντῆς καὶ τῆς Μεταμorfώσεως τοῦ Σωτήρος. Τὸ βιβλίον αὐτὸ φέρει πλησιέστερον τὸ πνεῦμα τῶν Μεγάλων Πατέρων πρὸς τὸν ὀρθόκτιστον ἀναγνώστην, καθιστὰ πρακτικῶς ὀφελιμωτέραν τὴν πατερικὴν φιλολογίαν καὶ παρέχει πολὺτιμα βοηθήματα εἰς τοὺς ἱεροκήρυκας νὰ ἀντλοῦν στοχασμοὺς καὶ σχήματα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα αὐτὰ ἀριστουργήματα τῆς Ὁρθοδόξιας τῶν μεγαλοδιδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας μας κατὰ τὰς ὀμιλίας των. Ἐπὶ πλέον εἶναι παρήγορος ἡ εὐλογημένη πρωτοβουλία τῶν προμνησθέντων ἐκλεκτῶν Θεολόγων κ.κ. Γ. Κοραζίδη καὶ Ν. Γιαρδόγλου, διότι ἐπὶ τέλους διαγράφει μίαν νέαν περίοδον εἰς τὰς θεολογικὰς σπουδὰς καὶ εἰδικώτερον τὰ ὀμιλητικὰ θέματα, τὴν περίοδον τοῦ προσανατολισμοῦ πρὸς τοὺς ἀθανάτους πατέρας τῆς Ὁρθοδόξιας.

Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους συγχαίρομεν τοὺς φελλίπιδας αὐτοὺς θεολόγους.

Τὰ ἀνωτέρω βιβλία ὑπάρχουν καὶ εἰς τὴν πηγὴν Ὁρθοδόξου βιβλίου (Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι).

Ἱεροσολύμων ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνος
Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμίνης
Θεμιστοκλέους 33

Ὁδοιπορικαὶ ἀναμνήσεις

ΑΠΟΔΗΜΙΑ ΕΙΣ ΑΓΙΑΝ ΠΟΛΙΝ

Ἐπὶ τοῦ Θεολόγου κ. Σταύρου Καραμήτσου

«Ἐπὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι εἰς τὰς αὐ-
λὰς Κυρίου προβῶμεν, εὐφρανθή-
μεν τὸ πνεῦμα συγχάρει ἡ καρδία»
(ἀναβαθμὸς)

Πανευτυχεῖς, ὅσοι ἡξιώθησαν νὰ συμμετάσχουν εἰς τὴν ἱερὰν αὐτὴν ὁδοιπορίαν, διὰ μέσου τῶν με-
ρῶν ἐκείνων, ποὺ ἡνθῆσε καὶ ἐμεγαλύνθη ἡ Ὁρ-
θοξία καὶ ἡ ἱερὰ ἡμῶν Ἑθνικὴ ἰδεολογία. Σκοπὸς
τοῦ ταξειδίου τούτου εἶναι ἡ προσκύνησις τοῦ Πα-
ναγίου Τάφου, τοῦ φορικτοῦ Γολγοθᾶ, τοῦ Σηλαιίου
τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος, τοῦ Τάφου τῆς Θεο-
τόκου καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων
τῆς Ἀγίας Γῆς, τῆς Παλαιστίνης καὶ ἡ παρακο-
λούθησις τῶν ἱερῶν τελετῶν τῆς Ἀγίας καὶ Μεγά-
λης Ἑβδομάδος, ἐκεῖ ἀκριβῶς ποὺ ἔλαβ' ἡμεῖς τὸ
μέγα κοσμοσωτήριο ἀγγελμα τῆς ἐλευσεως τοῦ Ἀν-
τρωτοῦ καὶ ἡ διὰ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου καὶ Ἀνα-
στάσεως, σωτηρία τῆς ἀνθρωπότητος.

Συγχρόνως ἡ διέλευσις ἐκ τῆς πόλεως ἐκείνης τῆς
Θεοφρουρήτου καὶ Βασιλίδος, ἡ ὁποία ἐκράτησε
τὰ σκῆπτρα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ εὐλογημένου
ἡμῶν Ἑθνους ὑπὲρ τὰ χίλια ἔτη, τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ
ἐκείνου ἐντὸς τοῦ ὁποίου συνήλθον Ἀγίαι Οἰκου-
μενικαὶ Σύνοδοι, τοῦ Ναοῦ ποὺ ἠκούσθησαν αἰφω-
ναὶ τῶν Χρυσοστόμων, Γρηγορίων καὶ Φωτίων
κλπ., τοῦ Ναοῦ ποὺ ἐστέφοντο οἱ Βυζαντινοὶ αὐτο-
κράτορες, τοῦ Ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, εἰς
τὸν ὁποῖον συγκεντρῶνται ὅλα τὰ ἱδανικά καὶ τὰ
ιδεώδη κάθε πραγματικοῦ Ὁρθοδόξου Ἕλληνας,
ὅλα αὐτὰ δημιουργοῦν εἰς τὸν ταξειδιώτην βαθεῖαν
καὶ ζωηρὰν συγκίνησιν. Ἐπίσης ἡ Ἑλληνικὴ Μι-
κρὰ Ἀσία ἐπὶ τῆς ὁποίας ἴδρυσαν οἱ Ἀπόστολοι
τὰς Ἐκκλησίας τῆς ἀποκαλύψεως καὶ μετέφερον τὸ
πρῶτον τὴν Θρησκείαν τῆς ἀγάπης, ὅλα αὐτὰ κατέ-
στησαν τὴν ἐκδρομὴν, ἱερὸν προσκύνημα.

Ἀλλ' ἄς ἀρχίσωμεν, νοερώς αὐτὴν τὴν φορὰν,
χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τὴν περιοδεῖαν.

Ἀναχωροῦμεν μὲ τὰς εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας καὶ
τῶν ἀδελφῶν, τὴν ἑβδομάδα τοῦ Λαζάρου μὲ τὰ
καινούργια ὑπερπολυτελῆ αὐτοκίνητα τὰ Πούλμαν.
Ἡ ψυχὴ μας εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ εὐσεβῆ συ-
ναισθήματα πνευματικῆς χαρᾶς μας καί ξεχειλίζει εἰς
ὑμνωδίαν πρὸς τὸν Πλάστην. Μετὰ τὴν συνήθη
προσευχὴν ὅλοι οἱ ταξειδιῶται ἀρχίζουν τὸν ὕμνον:
«Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα». Ὁ Ἀρχι-
γὸς τῆς ἐκδρομῆς συνιστᾷ προσευχὴν, διὰ νὰ στρα-
φῶμεν περισσότερον εἰς τὸν ἔσω ἄνθρωπον καὶ τι-
θασεύσωμεν τὸ ἐσωτερικὸν κτήνος, ἐτοιμον ἀνὰ πᾶ-
σαν στιγμὴν νὰ ἐπαναστατήσῃ καὶ διασπάσῃ τὴν
ἀρμονίαν τοῦ πνεύματος. Καθὼς διερχόμεθα διὰ
τῶν καταφύτων λειμῶνων τῆς Ἀττικῆς γῆς καὶ τῶν
δρῶν αἰσθανόμεθα ὅλα μαζὺ νὰ ὑμνοῦν. «Τὰ ὄρη
καὶ πάντες οἱ βουνοί, ξύλα καρποφόρα καὶ πᾶσαι
κῆδροι».

Τὰ μάτια μας ξεκουράζονται ἀπὸ τὸ πράσινον

καὶ ἡ ταχύτης τοῦ αὐτοκινήτου δὲν ἐπιτρέπει νὰ
βλέπῃ κανεὶς ἐπὶ πολὺ τὴν ἰδίαν εἰκόνα. Φθάσαμεν
εἰς Θήβας, δυστυχῶς δὲν ἔχομεν καιρὸ νὰ ἐπισκε-
φθῶμεν τοὺς ἀδελφούς μας, ἐπιφυλασσόμενοι κατὰ
τὴν ἐπιστροφὴν. Ἐπικαλούμενοι τὰς πρεσβείας καὶ
εὐχὰς τοῦ Πολιούχου τῶν Θηβῶν Ἀγίου Ἰωάννου
Καλοκτένους μὲ τὴν θερμὴν παράκλησιν ὅπως, τα-
χέως ὁ Ἱερός Ναὸς ἐπιστραφῇ καὶ πάλιν εἰς τὴν
Ἀγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Προχωροῦμεν
συνεχῶς διερχόμενοι ἐκ πόλεων καὶ χωρίων. Πλη-
σιάζει ἐσπέρα. Ἡ ὥρα τῆς ἐσπερινῆς προσευχῆς.
«Ἐσπερινὸν ὕμνον καὶ λογικὴν θυσίαν προσφέρω-
μέν σοι Χριστέ Βασιλεῦ». Ὁ ἐσπερινὸς ὅμως οὗτος
ἔχει κατὰ τὸ ἰδιαίτερον ἀπὸ τοὺς συνήθεις ἐσπερι-
νοὺς, ἵσως διότι μεταβαίνομεν εἰς τὸν τὸν ἐκεῖνον,
ποὺ ἀνέτειλε τὸ ἀνέσπερον φῶς τὸ ἱλαρὸν, τὸ ὁποῖον
ἐφώτισε καὶ φωτίζει τὸν κόσμον ὁλόκληρον. Τὸ φῶς
ἐκείνον ποὺ ἐξουδετέρωσε τὴν φλόγα τοῦ φυσικοῦ
πυρὸς εἰς τοὺς μάρτυρας καὶ δὴ τὸν δημιουργὸν τοῦ
ἐπιλυχνίου ὕμνου, μάρτυρα Ἑρμογένην. Αἱ ψυχαὶ
ὅλων θέλουν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ περικάλυμμα τῆς
σαρκός, ὅταν μαζὺ μὲ τὸν δύνοντα ἥλιον, μαζὺ μὲ
τὰ ὄρη τὰ ὑψηλά, ψάλλωμεν τὸ «Φῶς ἱλαρὸν ἀγίας
δόξης». Θέλουν νὰ φύγουν καὶ νὰ ἀνέβωμεν εἰς τὰ
«Σκηνώματα τοῦ Κυρίου τὰ ἀγαπητὰ καὶ περιπό-
θητα».

Τελειώνει ὁ ἐσπερινὸς καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὴν
Λαμίαν, τὴν ὁποίαν δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ ἴ-
δωμεν λόγῳ τῆς νυκτός. Ἐτοιμάζομεν τὸ δεῖπνον,
τὸ ὁποῖον λόγῳ τῆς Ἀγίας Τεσσαρακοστῆς εἶναι
λιτώτατον. Ἐνθυμούμεθα τὰς ἀγάπας, τὰ δεῖπνα
τῶν πρώτων χριστιανῶν. Ὅποια ὅμως διαφορὰ ἀπὸ
τὰ τότε οὐράνια δεῖπνα ἀπὸ τὰ σημερινά! Δὲν ὑ-
πάρχει τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης, ὁ ἕνας νὰ ἀγωνιᾷ διὰ
τὸν ἄλλον.

Τὴν 2αν πρωΐνῃν φθάνομεν εἰς τὴν Λάρισαν
καὶ κατόπιν τῆς νυκτερινῆς ἀναπαύσεως, ἀναχωροῦ-
μεν διὰ τὴν Θεσ/νίκην, διὰ τὴν πόλιν τοῦ Ἀγίου
Δημητρίου. Ἐπισκεπτόμεθα τὸ πρῶτον τὸν περι-
φημον Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, τὸν
Ναὸν ποὺ τόσον πολὺ εἶναι συνδεδεμένος μὲ τὴν
πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης. Πλησιάζοντες ἐνθυμούμεθα
τὸν Ἅγιον Θεοφάνην τὸν Γραπτόν, ὅστις διωκόμε-
νος ἀπὸ τοὺς εἰκονομάχους ἐπικαλέσθη τὴν βοήθειαν
τοῦ Ἀγίου. «Δεῦρο μάρτυς Χριστοῦ πρὸς ὑμᾶς νῦν
δεομένους συμπαθοὺς ἐπισκέψεως καὶ ρύσας κεκα-
κομένους...». Προσκυνοῦμεν τὸν εὐωδιάζοντα μέ-
χοι σήμερον τάφον του, κατεχόμεθα εἰς τὴν κατα-
κόμβην πλησιάζομεν τὸ μέρος τοῦ μαρτυρίου του,
τὸ λουτρόν, ἐκεῖ ποὺ ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ ἔχυσε
τὸ τίμιον αἷμα του. Τὸ πλεον εὐγενικὸ αἷμα ποὺ
ἐγνώρισεν ὁ κόσμος, αἷμα ἁγίων τὸ ὁποῖον ἐχρησί-
μευσεν διὰ νὰ κτισθοῦν τὰ ἀπόρρητα τείχη τῆς Ὁρ-
θοδοξίας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Δύο σημαντικοὶ ἔορται κατακοσμοῦν τὸν μῆνα Αὐγουστον, καταστήσασαι τοῦτον λαοφιλή, ὥς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ σχετικοῦ λαϊκοῦ ῥητοῦ: «Αὐγουστε, καλέ μου μῆνα, νᾶσουν δυὸ φορὲς τὸν χρόνον». Ἡ μία ἑορτὴ εἶναι ἡ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος καὶ ἡ ἑτέρα ἡ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Μία δεσποτικὴ καὶ μία θεομητορικὴ.

Διὰ τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου παραθέτομεν ἐκκλησιαστικὸν ἄρθρον τοῦ ἀειμνήστου Πρυτάνεως τῶν λογοτεχνῶν μας καὶ εὐσεβεστάτου Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη. Περὶ τῆς δόξης τοῦ Θαβωρείου θὰ διατυπώσωμεν, μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, μερικὸς στοχασμούς.

Ὁ Κύριος ἀρχίζει νὰ ἀποκαλύπτῃ εἰς τοὺς ἀγίους αὐτοῦ μαθητὰς καὶ ἀποστόλους τὰ φρικτὰ γεγονότα τοῦ Γολγοθᾶ. Μαζὺ δὲ μετὰ τὴν δραματικὴν αὐτὴν ἀφήγησιν, διατυπώνει καὶ τὴν κλήσιν πρὸς τοὺς μαθητὰς, δι' ἧς ἀπαιτεῖ ἀπόλυτον καὶ ἀσυστήτητον αὐτοῦσαν χάριν Αὐτοῦ. Δοноῦν τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ Κυρίου: «Ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν Σταυρὸν Αὐτοῦ» (Ματθ. ΙΣΤ', 24). Ἐπειδὴ ὅμως ὅλα αὐτὰ δὲν ἐγίνοντο κατὰ λόγον ἱστορικῆς ἀναγκαιότητος, ἀλλὰ κατὰ βούλησιν Θεοῦ, ἀποβλέπουσαν εἰς τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, δι' αὐτὸ ὁ Κύριος, ὥς πάνσοφος, ἀλλὰ καὶ φιλόστοργος προαποκαλύπτει μίαν ἀμυδρὰν εἰκόνα τῆς Δόξης τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν διὰ τῆς σταυρικῆς του θυσίας θὰ καθίστα οἰκείαν εἰς τὸν ἀποστάτην ἄνθρωπον. Λέγει λοιπὸν εἰς τοὺς μαθητὰς, ὅτι «εἰσὶ τινες τῶν ὧδε ἐστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσονται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει» (κατὰ Μάρκον Θ' 1).

Αὐτὴν λοιπὸν τὴν ὑπόσχεσιν πραγματοποιεῖ πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Θαβώρ. Ὡστε ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Κυρίου εἶναι μία ἀποκάλυψις, ἐν τῷ μέτρῳ βεβαίως τῆς ψυχικῆς δεκτικότητος τῶν μαθητῶν, τῆς Δόξης τοῦ Κυρίου, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς πνευματικῆς αὐτῶν ἐνισχύσεως ἀφ' ἑνός, ἀλλὰ καὶ ἀφ' ἑτέρου, ἵνα δύνανται οἱ μαθηταὶ ἐκ προσωπικῆς πείρας πλέον νὰ τονίζουσιν τὴν ὑπερκόσμιον ἀξίαν καὶ τὴν ἀσύλληπτον μεγαλοπρέπειαν τῆς Δόξης τοῦ Κυρίου. Διὰ νὰ δύνανται ὁ Πέτρος νὰ βεβαιώσῃ «ἐπόπται γενόμενοι» τῆς Ἐκείνου Δόξης.

Ἡ Δόξα καὶ τὸ Φῶς τοῦ Θαβωρείου ἐπεσκίασαν καὶ ἀπεδίδωσαν πᾶσαν κοσμικὴν καὶ ὕλικήν σκέψιν ἀπὸ τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν, ὥστε μετὰ τὸν καθαρὸν τῆς Πεντηκοστῆς καὶ τὸν κατὰ ταύτην φωτισμὸν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νὰ ἔχουν οἱ μαθηταὶ ὑπ' ὅψιν τῶν σαφῶς καὶ συγκεκριμένως τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν οὐσίαν τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς, ἡ ὁποία δὲν εἶναι τύπων ξηρῶν καὶ ἐξωτερικῶν ἐκτέλεισις, ἀλλὰ μετοχὴ εἰς τὴν Δόξαν τοῦ Κυρίου.

Μέτοχοι τῆς Δόξης αὐτῆς ὅμως εἶναι ὅσοι ἔχουν ἐξαγνίσει τὰς ψυχὰς των καὶ κατέστησαν τὰς καρδίας των καθαρὰς. ὥς εἶπε ὁ Κύριος εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους βουλίαν του «Μακάριοι οἱ καθарοὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται». Καθαροὶ τῇ καρδίᾳ δὲν εἶναι μόνον οἱ σωματικῶς ξένοι πρὸς

τὴν ἁμαρτίαν, ἀλλ' οἱ πνευματικῶς ἡνωμένοι μετὰ τοῦ Κυρίου. Δύναται ὁ ἄνθρωπος εἶτε ἐκ δειλίας εἶτε καὶ ἐξ ἀνθρωπαρεσκίας νὰ μὴ διαπράξῃ σωματικὴν ἁμαρτίαν· δὲν δύναται ὅμως ἐξ αὐτοῦ καὶ μόνον τοῦ λόγου νὰ εἶναι ἄξιος τῆς Θείας Μεγαλειότητος. Ὑπάρχουν καταστάσεις καὶ ψυχικαὶ ἀσχημίαι, ἀπαισιώτεραι καὶ βρωμερότεραι καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς πορνείας. Ἀξιοὶ τῆς Δόξης καθίστανται ὅσοι κατενίκησαν καὶ τῆς σαρκὸς τὰς ἐπαναστάσεις, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἀνεπτέρωσαν πρὸς τὰ ὕψη τῶν ἀρετῶν, καὶ ἀνέλαβον ὡς κόσμημα καὶ γνώρισμα τὴν παρθενικὴν καθαρότητα τοῦ Ἰωάννου, τὴν ὁμολογίαν καὶ τὸ θάρρος τοῦ Πέτρου, τὴν ἀπλότητα τοῦ Ἰακώβου, τὸν ζῆλον, τὸν φλογερὸν ζῆλον τοῦ Ἡλιοῦ, τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν μακροθυμίαν τοῦ Μωϋσέως.

Τόπος τῆς Δόξης τοῦ Κυρίου εἶναι τὸ ὕψος. Τὸ ὕψος τῶν ἀρετῶν καὶ ἡ κ'ρυφὴ τούτων ἡ ἀγάπη. Δὲν μεταμορφοῦται ὁ Κύριος εἰς τὴν πεδιάδα, εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Γεννησαρέτ, εἰς τὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου, ἀλλὰ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους Θαβώρ. Τότε λοιπὸν γενώμεθα ἄξιοι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἀνέλθωμεν εἰς τὰ ὕψη, τὰ προσδιοριζόμενα ὄχι μετὰ μέτρα, ἀλλὰ μετὰ προαιρέσεων.

Καὶ κατὰ ἄλλο ἀξιοσημείωτον προηγήθη τῆς Δόξης τοῦ Θαβωρείου ἡ προσευχή. Ἀποτέλεσμα τῆς ἐνώσεως μετὰ τοῦ Θεοῦ, τῆς προσευχῆς, ἡ Δόξα τοῦ Κυρίου. Προμήνυμα τῆς Δόξης, τὴν ὁποίαν θὰ ἀπολαύσουν τὰ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ Δόξα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Δόξα αὐτὴ ἀποκτᾶται δι' ἀγαθῆς προαιρέσεως καὶ ἀγώνων. Ὁ Γολγοθᾶς, ὡς ὄρος Μαρτυρίου καὶ τὸ Θαβώρ, ὡς ὄρος Δόξης, εἶναι τὰ δύο σημεῖα, πού προσδιορίζουν τὴν περιοχὴν τῆς δόξης τοῦ Χριστιανοῦ. Παράγει τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου: Ἐνὰ μόνον μένει: Ἡ δόξα τοῦ Κυρίου.

Δὲν θὰ εἶναι ὀγκώδης βλακεία ἐὰν δι' ὀλίγας στιγμὰς κοσμικῆς κραιπάλης, τὴν χάσωμεν;

Τὰ ἑξαιδιὰ τοῦ Κατῆ. Σχολ. Ὑπαπαντῆς Πειραιῶς μετὰ τῆς Κατηχητικῆς καὶ τοῦ ἐφημερίου Π. Μερκουρίου. Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς λήξεως τῶν μαθημάτων.

Ἑορτολογικά

Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἀλεξάνδρου Ἡσαυδισμάντη

Μία τῶν γλυκυτέρων καὶ συμπαθεστέρων ἑορτῶν τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, εἶναι ἡ Κοίμησις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἣν σήμερον ἑορτάζει ἡ Ἐκκλησία. Εὐθύς ἀπὸ τῶν πρώτων μ.Χ. αἰώνων ἔσχατος ὑπῆρξεν ἡ τιμὴ καὶ ἡ εὐλάβεια, ἣν ἀπένειμον οἱ Χριστιανοὶ πρὸς τὴν Παρθένον Μαρίαν. Ἀλλ' ἡ σημερινὴ ἑορτὴ εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν μνήμη τῆς Θεοτόκου, αἵτε τὴν κοίμησιν αὐτῆς ἔχουσα.

Ἡ κοίμησις αὕτη συνέβη, κατὰ τὴν εὐσεβῆ παράδοσιν, τῆς 15 Αὐγούστου, ἀλλὰ, προϊόντος τοῦ χρόνου, σὺν τῇ καλλιιεργείᾳ καὶ ἀναπτύξει τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος, ἐτάχθη ἡ προηγουμένη τῆς ἡμέρας ταύτης δεκατετραήμερος ἐγκράτεια, πρὸς τὴν μὴν τῆς Ὑπεράγνου Θεομήτορος καὶ αὐτὴ γινομένη. Ἀγομένης τῆς νηστείας ταύτης, ψάλλονται ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς ἐναλλάξ καθ' ἐκάστην οἱ δύο μελωδικώτατοι παρακλητικοὶ Κανόνες, ἡ Μεγάλῃ λεγομένη παρακλησις καὶ ἡ Μικρά. Καὶ αὕτη μὲν ἐπιγράφεται «ποίημα Θεοστηρίκτου μοναχοῦ, ἡ Θεοφάνους», καὶ πιθανώτατον, ὅτι εἶναι τοῦ Θεοφάνους μᾶλλον, διότι πράγματι φαίνεται ἔργον δοκιμωτάτου ποιητοῦ, ἡ δὲ Μεγάλῃ παρακλησις εἶναι ποίημα τοῦ βασιλέως Θεοδώρου Δούκα τοῦ Λασκάρεως. Ἐξόριστος ἀπὸ τῆς βασιλευούσης ἀλωθείσης ὑπὸ τῶν Λατίνων, ὁ ἀτυχὴς ἐκεῖνος βασιλεὺς, ἐγγλῶττως ἐκχέει τὰ παράπονά του πρὸς τὴν μόνην πολιοῦχον αὐτῆς καὶ προστάτιδα: «Πρὸς τίνα καταφύγω ἄλλην, Ἀγνή; ποῦ προστρέξω λοιπὸν καὶ σωθήσομαι; Ποῦ παρευθῶ;... Εἰς σὲ μόνην ἐλπίζω, εἰς σὲ μόνην κανυχῶμαι καὶ ἐπὶ σὲ θαρρῶν κατέφυγον».

Περὶ τὸ τέλος τοῦ Μεγάλου Παρακλητικοῦ κανόνος ψάλλονται καὶ τὰ κατανυκτικώτατα ἐκεῖνα ἔξαποστειλάρια. Τὸ πρῶτον, ὡς ἐκ μέρους τῆς Θεοτόκου, ἀρχαιοπραπὲς καὶ ἀπέρριτον, ἔχει ὁδε: «Ἀπόστολοι ἐκ περάτων, συναθροισθέντες ἐνθάδε, Γεθσημανῇ τῷ χωρίῳ, κηδεύσατέ μου τὸ σῶμα, καὶ σὺ Υἱὲ καὶ Θεέ μου, παράλαβέ μου τὸ πνεῦμα». Τὸ τρίτον, ἡμεῖς ἐκ μέρους τῶν πιστῶν, εἶναι περιπαθέστατον: «Καὶ σὲ μεσίτριαν ἔχω πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, μὴ μοῦ ἐλέγξῃ τὰς πράξεις, ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων, παρακαλῶ σε, Παρθένε, βοήθησόν μοι ἐν τάχει». Πρὸς τὸ τροπάριον τοῦτο συνδέεται εὐσεβὴς τις δοξασία, ἀπὸ στόματος εἰς στόμα φερόμενῃ καὶ ἀσπαστῇ παρ' ὁδοῦ ξοῖς Χριστιανοῖς, ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν κρίσιν καὶ πρὸ τῆς φρικτῆς αποφάσεως τοῦ ἀδεκάστου δικαστοῦ, ἡ εὐσπλαχνος Μήτηρ καὶ Παρθένος θ' ἀνατείνη τὸ τελευταῖον χεῖρας ἡμετέρας πρὸς τὸν Υἱόν της καὶ Κύριον ἐπικαλουμένη τὴν συγκατάβασιν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἀμαρτωλῶν.

Μετὰ δεκαπενθήμερον προπαρασκευὴν καὶ νηστείαν, ἀρχεται ἡ ἑορτὴ, καὶ μετ' αὐτὴν τὰ μεθεόρτια, ψαλλόμενα μέχρι τῆς 23 τοῦ μηνός, καθ' ἣν τελεῖται ἡ ἀπόδοσις τῆς ἑορτῆς, ἡ ἄλλως λεγομένη ἡ μεταστάσις τῆς Θεοτόκου.

Ἀλλὰ καὶ ὁλος ὁ Αὐγούστος μὴν θεωρεῖται ἀ-

φιερωμένος εἰς τὴν Θεομήτορα, ἐν τῷ ἱερῷ δὲ Ἀ-θῶ τῇ ἀκροπόλει ταύτῃ τῆς ὁρθοδοξίας, ἣτις ἐδέχθη μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Βασιλευούσης ὅσα κειμήλια καὶ θησαυροὺς δὲν περισύλυσαν οἱ ἄλλοφυλοι, καὶ ὅπου περιεσώθη πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ ἡ πρὸς τὴν Θεοτόκον ἰδιάζουσα τιμὴ καὶ τὸ προνόμιον τοῦ ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς σεμνύνεσθαι, τὰ μεθεόρτια ἐξακολουθοῦσι καὶ μετὰ τὴν 23 τοῦ μηνός. Χάριν δὲ περιεργείας δύναται νὰ σημειωθῇ καὶ ἡ σύμπτωσις, ὅτι ὁ Αὐγούστος ἀστρονομικῶς ἀνήκει εἰς τὸ ζῶδιον, τὸ λεγόμενον τῆς Παρθένου.

Κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τὰ ἄσματα καὶ οἱ ὕμνοι εἶναι ἐκ τῶν καλλίστων τῆς Ἐκκλησίας. Ὅ,τι ὑψηλὸν καὶ ὠραῖον ἔγραψε ποτὲ ὁ Κοσμάς καὶ ὁ Λαμασκηνὸς Ἰωάννης, οἱ δύο μέγιστοι τῆς Ἐκκλησίας μελοποιοί, τονίζεται τὴν ἡμέραν ταύτην ἐπ' ἐκκλησίας καὶ ἡ ἀκολουθία τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἀμιλλᾶται πρὸς τὰς τῆς Μεγάλῃς Ἑβδομάδος καὶ τῶν Χριστουγέννων. Λυρικώτατος εἶναι ὁ ἔνθεος κανὼν τοῦ ἱεροῦ Κοσμᾶ, τὸ «Πεποικιλμένη τῇ θεῇ δόξῃ» εἰς ἣν α' ἀδόμενος, πανηγυρικώτατος δὲ ὁ τοῦ θείου Λαμασκηνοῦ τὸ «Ἀνοίξω τὸ στόμα μου», εἰς δ' ἣν. Ὁ εἰρμός τῆς α' ᾠδῆς τοῦ α' ἤχου ἔχει ὡς ἑξῆς: «Πεποικιλμένη τῇ θεῇ δόξῃ, ἡ ἱερὰ καὶ εὐκλεής, παρθένε, μνήμη σου, πάντας συνηγάγετο, πρὸς εὐφροσύνην, τοὺς πιστοὺς, ἐξαρχούσης Μαριὰμ μετὰ χορῶν καὶ τυμπάνων, τῷ σῷ ἄδοντας Μονογενεῖ, ἐνδόξως ὅτι δεδόξασται».

Τὸ πρῶτον τροπάριον τῆς αὐτῆς ᾠδῆς λέγει:

«Ἀμφεπονεῖτο αὐτῶν τάξεις, οὐρανοβάμων ἐν Σιών τὸ θεῖον σῶμα σου» ἄφνω δὲ συρρεῖουσα, τῶν ἀποστόλων ἡ πληθὺς, ἐκ περάτων Θεοτόκε, σοὶ παρεστήσαν ἄρδην, μεθ' ὧν, Ἄχραντε, σοὺ τὴν σεπτὴν Παρθένη, μνήμην δοξάζομεν».

Καὶ τὸ β' τροπάριον:

Νικητικὰ μὲν βραβεῖα ἤρω, κατὰ τῆς φύσεως, Ἀγνή, Θεὸν κυήσασα· ὁμως μιμουμένη δέ, τὸν ποιητὴν σου, καὶ Υἱόν, ὑπὲρ φύσιν ὑποκύπτεις, τοῖς τῆς φύσεως νόμοις διὸ θνήσκουσα σὺν τῷ Υἱῷ ἐγείρη διαιωνίζουσα».

Ἀξιοσημεῖωτα εἶναι τὰ δύο τροπάρια τῆς ε' ᾠδῆς τοῦ δ' ἤχου πρὸς τὸ «Ἐξέστη τὰ σύμπαντα».

Κροτεῖτωσαν σάλπιγγες, τῶν θεολόγων σήμερον, γλῶσσα δὲ πολύφθογγος ἀνθρώπων νῦν εὐφρομένη, περιηχέτω ἄηρ, ἀπείρῳ λαμπόμενος φωτί, ἄγγελοι ὑμνεῖτωσαν, τῆς Παρθένου τὴν κοίμησιν».

Τὸ Σκεῦος διέπρεπε, τῆς ἐκλογῆς τοῖς ὕμνοις σου, ὅλος ἐξιστάμενος, Παρθένη, ἐκδημος ὅλος, ἱερωμένος Θεῷ, τοῖς πᾶσι θεόληπτος καὶ ὢν, ὄντως καὶ δεικνύμενος, Θεοτόκε πανύμνητε».

Ὁ εἰρμός τῆς ζ' ᾠδῆς τοῦ α' ἤχου, ἐν ᾧ μὴ μονεῖται κατὰ τὸ χρέος ἡ ἱστορία τῶν Τριῶν Παίδων, ἔχει, ὡς ἔπεται: «Ἰταμῷ θυμῷ τε καὶ κυρί, θεὸς ἔρωις ἀντιταττόμενος, τὸ μὲν πῦρ ἐδρόσιζε, τῷ θυμῷ δὲ ἐγέλα, θεοπνεύστῳ λογικῇ τῇ τῶν δαίμων τριφθόγγῳ λύρα ἀντιφθεγγόμενος, μουσικοῖς

Ἀγωνισταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας**ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΠΗΓΑΣ**

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑπὸ τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου «Πηγὴ Ὁρθόδοξου Βιβλίου» ἐτοιμαζομένης ἐκδόσεως διμυλίων τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Μελετίου Πηγά, κρίνομεν σκόπιμον νὰ δώσωμεν μίαν σύντομον ἐξεικόνισιν τοῦ ἀγιοτάτου καὶ ἐνδοξοτάτου τοῦτου Πατριάρχου.

Οὗτος ἐγεννήθη ἐν τῇ Μεγαλονήσῳ Κρήτῃ, τέκνον τῶν εὐσεβῶν γονέων Παύλου καὶ Εὐγενίας, κατὰ τὸ 1549. Ἐστερήθη τοῦ πατρὸς του εἰς μικρὰν ἡλικίαν καὶ ἔλαβε τὴν πρώτην χριστιανικὴν ἀγωγὴν ἐκ τῆς εὐσεβοῦς μητρὸς του. Αὕτη εἶχε βαθεῶς ἐφορῶμενον ἐν τῇ ψυχῇ τῆς τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα καὶ ἐνωρίτατα ἀπετάξατο τὴν κοσμικὴν μέριμναν, περιβληθεῖσα μετὰ τῆς πρωτοτόκου θυγατρὸς τῆς Ἀναστασίας τὸ τετιμημένον μοναχικὸν ἔνδυμα, ἃ πετέλεσαν μέλη τῆς ἐν Καίρῳ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Γεωργίου.

Ἐμπνευσθεὶς παρὰ τῆς εὐσεβεστάτης μητρὸς του τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν ὠλοκλήρωσε τὴν κατὰ Χριστὸν καὶ θύραθεν μόρφωσιν αὐτοῦ παρὰ τῷ περιφῶν ἱερομονάχῳ Μελετίῳ Βλαστῷ. Τὴν νεανικὴν του ἡλικίαν διήλθε ἐν Κρήτῃ, πλουτίζων τοὺς θησαυροὺς τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς του καὶ διασωθεὶς ὑπὸ μυρίων κινδύνων «πυρός, ὑδάτων, κρημῶν», τῶν ὁποίων τὰ ἔχνη ἐκλόνισαν τὴν ὑγείαν τοῦ Μελετίου καὶ τῶν ὁποίων ἡ αἰτία πιθανῶς νὰ ὀφείλετο εἰς τὴν ταραχώδη ἐκείνην ἐποχὴν τῆς Κρήτης, ἥς ἡ κυριαρχία ἡμφισβειεῖτο καὶ ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ ὑπὸ τῶν Ἑνετῶν.

Νοσταλγῶν εὐρυτέραν μόρφωσιν ὁ Μελέτιος εἰς ἡλικίαν πιθανῶς 17 ἐτῶν, ἀπέρχεται εἰς Βενετίαν, ἥτις τότε ἐθεωρεῖτο πνευματικὸν κέντρον. Ἐσπούδασε εἰς τὰ Πανεπιστήμια Παδοῦσης καὶ Παταβίου, εἰς ἃ, κατὰ τὴν ἔκφρασιν συγχρόνου βιογράφου του

ὁργάνους ἐν μέσῳ φλογός· ὁ δεδοξασμένος τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Τὸ ἐπόμενον τῷ εἰρημῷ τούτῳ τροπάριον περιέχει ποιητικωτάτην παραβολήν, ἥ μᾶλλον ἀντίθεσιν, ἀφορμὴν λαβοῦσαν ἐκ τῆς συντρίψεως τῶν πλακῶν τῆς Διαθήκης ὑπὸ Μωϋσέως. «Θεοπνεύστους πλάκας Μωϋσῆς, γεγραμμένας τῷ θεῷ Πνεύματι, ἐν θυμῷ συνέτριψεν, ἀλλ' ὁ τούτου Δεσπότης, τὴν τε κοῦσαν ἀσινῇ, τοῖς οὐρανίοις φυλάξας δρόμοις, νῦν εἰσωκίσατο· σὺν αὐτῇ σκιρτῶντες, βοῶμεν Χριστῷ· ὁ δεδοξασμένος, τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Ἀλλ' ἡ χρυσὴ κορωνὶς καὶ τὸ ἐπιστέγασμα ὅλου τοῦ Κανόνος, εἶναι ἡ ὄραιότατη ἐκείνη καταβασία τῆς θ' ῥόδης, μετὰ τοῦ μεγαλυναρίου ψαλλομένη καὶ ἐν τῇ λειτουργίᾳ.

«Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, μακαριζομέναι σε τὴν μόνην Θεοτόκον.

«Νενίηται τῆς φύσεως οἱ ὅροι, ἐν σοὶ Παρθένη ἄχραντε, παρθενεὺς γὰρ τόκος καὶ ζωὴν, προμαντεύεται (προμνηστεύεται) θάνατος· ἡ μετὰ τὰ τόκον Παρθένος καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα, σώζοις δέ, Θεοτόκε, τὴν κληρονομίαν σου».

«διήλθε πᾶσαν ἐπιστήμην ἐν ἑκατέρῃ τῇ γλώσσῃ», δηλαδή τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς. Φιλοσοφίαν παρηκολούθησε πλησίον τοῦ παγκοσμίου φήμης μαθηματικοῦ καὶ φιλοσόφου κόμητος Ἰακώβου Ζαβαρέλλα. Ἠκροάσατο ὡσαύτως καὶ παραδόσεων λατρικῆς. Ὁ Γάλλος ἱστοριογράφος Ἰακώβος Ἀγγουστός De-thou ἐκφράζεται περὶ Μελετίου διὰ τῶν ἑξῆς: «Ὁ Μελέτιος ἐσπούδαζέ ποτε ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Παδοῦσης, ἐν ᾧ διεκρίνετο ἐπὶ εὐφυίᾳ καὶ σοφίᾳ». (Histoire Universelle de Jacques August de Ehere τόμ. VII σελὶς 655 la Hage 1740).

Εἰς ξενικὸν καὶ ἑτερόδοξον περιβάλλον σπουδάζων ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ καὶ τὴν ἡθικὴν του ἀκεραιότητα καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν του ἀκρίβειαν. Οὕτω οὔτε ἀπὸ τὰ ψυχοφθόρα ναυάγια τῆς νεότητος κατεποντίσθη, οὔτε ἀπὸ τὰ ὄραιοφανῆ φαλκιδεύματα τοῦ Πάπα παρεσύρθη ἄλλ' οὔτε καὶ τὸν ἐκβιασμένον τῆς παπασύνης ἠνέχθη.

Οὕτω ἀφοῦ ἐπεράτωσε τὰς ἐπιστημονικὰς τοῖς σπουδὰς καὶ ἐπέστη ἡ σιγμὴ ἐνώπιον τῶν καθηγητῶν νὰ λάβῃ τὸ δίπλωμα τοῦ διδάκτορος, αἰφνιδίως καὶ ὀργισμένος ἐγκαταλείπει τὴν αἵθουσαν τῶν τελετῶν ὑποψυθιζὼν λόγους ἀνανακτήσεως. Διαιτί; Ἰδοὺ τί μᾶς λέγουν σχετικῶς ὁ Γεώργ. Ζαβίρας καὶ Παπαδόπουλος Βρεττός.

Ὁ πρῶτος λέγει: «ἐν τῷ τέλει ὅμως τῶν μαθημάτων αὐτοῦ μὴ θελήσας νὰ λάβῃ τὸ ἀξίως αὐτῷ προσφερόμενον ἐπάγγελμα, (ἵνα μὴ βιασθῇ κατὰ τὸ ἐκεῖ ἐπικρατήσαν ἔθος νὰ ὁμολογήσῃ τοὺς τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ συνόδου ὅρους) ἄφησε τὸ πατάβιον καὶ ἐπανήλθεν εἰς τὴν ἐνεγκοῦσαν».

Ὁ δεύτερος ἐπ' αὐτοῦ λέγει: «μαθὼν ὅμως, ὅτι ἵνα λάβῃ τὸν βαθμὸν τοῦ διδάκτορος ὀφείλε νὰ κάμῃ ὁμολογίαν τῆς Λατινικῆς πίστεως, καὶ ὥς ἐκ τούτου ὀργισθεὶς ἀνεχώρησεν ἀμέσως διὰ τὴν πατρίδα του».

Θεσπέσιον παράδειγμα νεανίου, φλογισμένου ἀπὸ τὸν ἱερὸν ζῆλον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐλέγχοντος τοὺς ἀντὶ πινακίου φακῆς προδίδοντας εἰς τοὺς προτεστάντας, τοὺς μασσόντας καὶ τοὺς ἐν γένει ἐχθροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν πίστιν των.

Ἀποπνέων λοιπὸν τὸ ἄρωμα τῆς Ὁρθοδοξίας, κάτοχος πολυπλεύρου μορφώσεως καὶ βαθὺς γνώστης τῶν δολιοτήτων τῆς παπασύνης ἀπέρχεται εἰς Κρήτην ἐνθα σκληροὶ ἀγῶνες κατὰ τῆς ὑπὸ τῶν Ἑνετῶν προστατευομένης Οὐνίας τὸν ἀναμένουν.

Περὶ αὐτοῦ ὅμως εἰς τὸ ἐπόμενον.

Η**ΠΗΓΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ**

Ἀναγγέλλει εὐχαρίστως ὅτι ἐκδίδει

ΟΜΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΠΗΓΑ

(εἰς πρώτην ἐκδοσιν)

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΠΗΓΑΣ

Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ Κων/πόλεως
Μαχητῆς Ὁρθοδοξίας (1580—1601)

Προεσιπράτονται συνδρομαὶ

Ἄς μὴ χάσῃ κανεὶς τὴν εὐκαιρίαν

Πηγὴ Ὁρθόδοξου Βιβλίου: Κάνιγγος 32

Ἀ θ ῆ ν α ι

Πνευματικὰ ὑποδήματα

ΦΥΛΑΚΕΣ ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ

Ὑπὸ Ἀρχιμ. Ἀκακίου Παπᾶ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Προετοιμάζοντες οἱ πράκτορες τῆς Μασσωνίας τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν κατὰ τὸ 1882, ὡς πρῶτον ὅπλον μετεχειρίσθησαν τὴν μετάφρασιν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου, ἀπὸ τοῦ ἀρχικὸν σοβαρὸν καὶ θεϊκὸν πρᾶγματι ὕψος του, γραφὲν ὑπ' αὐτῶν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, εἰς τὴν καθομιλουμένην δημώδη γλῶσσαν των, καταστρέψαντες ἐπιμελῶς ὅλας τὰς ἀποδεικτικὰς λέξεις καὶ σαφεῖς ρήσεις περὶ τῆς Θεότητος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ γενικῶς τὸ ἀρχαῖον κείμενον, ἔφερον τόσῃ σύγχυσιν καὶ ἀπιστίαν εἰς τὸν λαόν, ὥστε ἐν ὀλίγῳ διαστήματι, μετέδωσαν οἱ πράκτορες οὗτοι τὴν ἀθεΐαν καὶ τὰς πλάνας των, τὸν Μαρξισμόν καὶ Κομμουνισμόν καὶ οὕτως ἐγένετο ἡ ἐπανάστασις ὑπὸ τῶν ἀθεϊστικῶν ταύτων ὁρδῶν καὶ κατέσφαξαν ὅλους τοὺς ὁπωσδήποτε διανοούμενους καὶ φρονίμους ἀνθρώπους, ἐδίωξαν τὸν Κλήρον των καὶ διεσκορπίσθη οὗτος ἀνὰ τὴν ὑφήλιον. Λαβόντες δὲ τὴν Κυβέρνησιν τῆς χώρας ὅλοι αὐτοὶ οἱ Κανίβαλοι, τόσας καταστροφὰς ἐπεσώρρευσαν εἰς τὸ ἔθνος των, ὥστε καὶ μέχρι σήμερον δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐπουλώσουν τόσοι σοβαροὶ Κυβερνήται πὺδ' ἐξουσίασαν.

Ταῦτα ἔπραξαν οἱ αὐτοὶ πράκτορες τῆς Ἑβραϊο-μασσωνίας καὶ εἰς τὴν Ρωσίαν κατὰ τὸ 1918, Μπολσεβικοποιήσαντες αὐτήν, σφάζαντες Ἱερεῖς καὶ Κλήρον καὶ λαὸν πολύν, διαλύσαντες ὅλας τὰς Μονὰς ἀνδρικὰς καὶ γυναικεῖας, κρημίσαντες καὶ σταυλοποιήσαντες τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς καὶ τὸν ἐξ 180 ἐκατομμυρίων Ρωσικὸν λαόν, τὸν ὑπεβίβασαν ἐντὸς μιᾶς ἰουδαίας εἰς 120 ἐκατομμύρια μόνον!! Δηλαδή οἱ ἀνθρωποφάγοι αὐτοὶ μπολσεβίκοι ἢ κομμουνισταὶ ἢ ἐβραϊομασσωνοὶ, 60 ἐκατομμύρια λαὸν ἔφαγαν εἰς τὸ διάστημα τῆς ἐπικρατήσεώς των!! Ὅριστε, ἰδέτε καὶ εἰς τὴν Ρωσίαν τὸν Κομμουνιστικὸν Παράδεισον!! καὶ πόσῃ ὠφέλειαν ἀπεκόμισαν εἰς τὸ ἔθνος των καὶ αὐτοὶ οἱ τάλλαντες Ρῶσοι μεταρρυθμισταί.

Ἀλλὰ τί ἐξετάζωμεν τὰ τόσον μακρὰν τῆς Ἑλλάδος μας γεγονότα; Ἄς ἔλθωμεν εἰς τὰ ἰδικά μας. Ἀπὸ τὸ 1944 ὅπου ἐφανερώθησαν οἱ κομμουνισταὶ μέχρι τὸ 49 πόσα κακὰ ἔκαμαν; Πόσους ἀναιτίους βιοπαλαιστὰς καὶ τιμῶν Ἑλλήνων ἔσφαξαν ἢ διαφοροτρόπως ἐφόνευσαν; Ἐκάνσαν χωρία ἐσταύρωσαν Ἱερεῖς, ἠσέβησαν εἰς Ἑκκλησίας καὶ Ἱερά, διατί; διὰ νὰ λάβουν τὴν κυβέρνησιν τῆς χώρας, καυχόμενοι ὅτι ἐνῶ ἡ Ἑλλὰς ἀριθμεῖ τὰ 8 ἐκατομμύρια θὰ ἀφαιρέσωμεν τὰ τρία μηδενικά νὰ μείνουν 800 χιλιάδες, ἀλλὰ νὰ εἶναι ὅλοι καθαροὶ κομμουνισταὶ!! Αὐτὰ λοιπὸν ἀγαπητοί μου ἀναγνώσται εἶναι ὅλοι οἱ πράκτορες τῆς ἐβραϊομασσωνίας, οἱ τόσα πολλὰ δνόματα ἔχοντες πρὸς παραπλάνησιν τοῦ κοινοῦ. Μασσωνοὶ, Ἑβραῖοι, Κομμουνισταί, ἄθεοι, ὑλισταὶ καὶ λοιποὶ τῆς Ἀσέως Προπαγανδισταί, ὅλοι συνεργάζονται διὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Πίστεως καὶ τῆς

Πατρίδος μας, καὶ θὰ τὸ ἐπιτύχουν ἐφ' ὅσον ἐλευθέρως ἐργάζονται καὶ ζοῦν ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν αἰγίδα Κυβερνήσεως καὶ Ἑκκλησίας, ἐκτὸς μόνον, ἐὰν ὁ Μεγάλος Θεὸς τῆς Ἑλλάδος τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ Δικαίου, ὅστις δὲν ἀπέθανε, ἀλλὰ ζεῖ καὶ βασιλεύει, δὲν τοὺς ἐπιτρέψει, ὅπως μᾶς τὸ ὑπόσχεται εἰς τὸ Ἱ. Εὐαγγέλιον, ἀλλὰ καὶ οἱ πλείστοι τῶν ἁγίων τῆς Ἑκκλησίας μας. Μάρτυρες ὅσοι καὶ Ἱεράρχαι Ἕλληνες, οἱ εὐρισκόμενοι πλησίον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, δὲν θὰ ἀφήσιν νὰ ἀπαλεσθῶμεν. Τὸ φρονοῦμεν αὐτὸ καὶ τὸ πιστεύομεν... Αὐτὰ προσπαθοῦν ἤδη νὰ ἐφαρμόσουν καὶ ἐδῶ διὰ τῶν ἀνωτέρων. καὶ ἀνάγκη πᾶσα νὰ συνέλθωμεν πάντες καὶ συνεργασθῶμεν διὰ τὴν σωτηρίαν μας. Ἄς συνέλθωμεν ἐν ὧν ἔχομεν καιρὸν, ἄς ἐνωθῶμεν Κράτος καὶ Ἑκκλησία εἰς τὰς Ἱεράς Ἑκκλησιαστικὰς καὶ Ἐθνικὰς παραδόσεις καὶ ἄς καταδιώξωμεν πάντας τοὺς ἐχθροὺς μας διὰ νὰ σωθῶμεν.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἐπίκαιρα ἄρθρα

ΔΙΑ ΤΗΣ ΘΥΡΑΣ;

Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ μαχινικὸν περιοδικὸν «Σπίθα» (208—Αὐγουστος 1958) περισπούδατον ἄρθρον ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον. Εἰς τὸ ἄρθρον αὐτὸ ὁ ἀκούρατος ἱεροκήρυξ Αὐγουστίνος Καντιώτης ἐλέγχει δορυμύματα τὸν τρόπον ἀναδείξεως τῶν ἐπισκόπων. Διὰν εὐστόχως παρατηρῇ ὁ ἐμπνευσμένος ἀρθρογράφος, ὅτι κατὰ τὸν πνεῦμα τῶν Θείων καὶ ἱερῶν κανόνων τῆς Ἑκκλησίας ὁ ἐπίσκοπος πρέπει νὰ ἐκλέγῃται «ψήφῳ κλήρου καὶ λαοῦ». Πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἁρθρου τοῦ παραθέτει ἀρκετὰ πειστικὰ ὑποδείξεις, ὥστε νὰ μὴ χωρῇ ἀμφιβολία, ὅτι τὸ ἥδη κρατοῦν καθεστὼς ἀναδείξεως ἐπισκόπων εἶναι ἀντίθετον πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνες καὶ ἕκτον πρὸς τὴν Ἑκκλησίαν, παραδόσιν.

Τὸ ἄρθρον αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ ἀντικείμενον προσεκτικῆς μελέτης ἐκ μέρους τῶν ἀρμοδίων, πρὸ παντὸς ὅμως ἐκ μέρους τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, ὅστις πρέπει νὰ ποινὰ διὰ τὴν Ἑκκλησίαν. Ὅλοι δὲ πρέπει νὰ ἐνωθῶσιν εἰς τὴν ἀπαίτησιν νὰ ἐπανέλθῃ ὁ βίος τῆς Ἑκκλησίας εἰς τὸν ρυθμὸν τῶν κανόνων καὶ τῆς παραδόσεως.

Νεκρολογία

Ἀνεπαύθη ἐν κυρίῳ ὁ ὁσιώτατος μοναχὸς Ἀχιλλεῖος, κτήτωρ τοῦ παρὰ τὸν συντομὸν Γούβας ἱεροῦ ἡμῶν Ναοῦ Ἀγίου Ἀχιλλεῖου. Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλη ὑπὸ τοῦ Πανοσιωτάτου ἱερομονάχου Γρηγορίου Παπαβλάχου, προσήλθον δὲ ἀρκετοί, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ τέως ὑπουργὸς καὶ βουλευτὴς Ἀθηῶν Μπαμπάκος.

ΚΑΘΗΚΟΝ ΟΛΩΝ

«Ὁ ἀγὼν ἐπέκτησε ἰδιόκτητα γραφεῖα! Δὲν εἶναι μικρὸν τὸ κατόρθωμα! Τὰ γραφεῖα ἀνήκουν εἰς τὸν εὐσεβῆ λαόν. Ὅλοι ἐπομένως μετὰ τὸν ΘΕΟΛΟΝ των θὰ πρέπει νὰ συμβάλλουν εἰς τὴν ἐξόφλησιν των. Ἐκάθε προσφορά χάριν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, ἀποτελεῖ ἀγωνιστικὸν καθήκον.»

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἡ ἀνθρωπικότης ἄλλου καὶ ἐδῶ

Κατὰ δημοσιογραφικὰς πληροφορίας ἐκ Μαδρίτης, δημοσιευομένας εἰς τὴν ἡμερησίαν ἐφημερίδα «Καθημερινή» (1-8-58), ὑπὸ τῆς Ἰσπανικῆς Κυβερνήσεως ἐλήφθησαν μέτρα, ἀποβλέποντα εἰς τὴν περιφρούρησιν τῶν ἡθῶν κατὰ τὴν περίοδον τῶν θερινῶν λουτρῶν. Μεταξὺ ἄλλων δὲ «ἀπαγορεύεται πᾶσα γυμνικὴ καὶ ἐπυλῆψιμος ἐμφάνισις». Διὰ τῶν ὧν δὲ μέτρων ἀποσκοπεῖται γενικῶς ἡ σοβαρὰ καὶ σεμνοπρεπὴς ἐμφάνισις.

Δὲν γνωρίζομεν ποῖον εἶναι τὸ ἡθικὸν ἐπίπεδον τοῦ ἰσπανικοῦ λαοῦ· φρονούμεν ὅμως, ὅτι τιμᾷ αὐτὸν καὶ τὴν Κυβέρνησιν του τὸ ἀγρυπνῶν αὐτὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἡθικὴν ἀξιοπρέπειάν του. Καὶ εἶναι μὲν γεγονός, ὅτι ἡ ἡθικὴ δὲν ἐπιβάλλεται δι' ἀστυνομικῶν μέτρων· οὐδεὶς ὅμως δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ, ὅτι ἡ πολιτεία ἔχει υποχρέωσιν νὰ χρησιμοποιεῖ καὶ τὴν εὐρίαν τῆς τιμωρίας, ὅπου δὲν ἰσχύει ὁ λόγος τῆς πειθοῦς. Μεταξὺ τῶν ὑπερτίμων ἀγαθῶν εἶναι ἀναμφισβητήτως ἡ ἡθικὴ ἐνὸς λαοῦ καὶ πρέπει νὰ περιφρουρηθῇ. Ἄς κοῦζουν ὅσον θέλουν οἱ βάρβαροι τῶν λιμναζόντων ὑδάτων.

Ἐπίσκεψις παιδικῆς κατασκήνωσεως

Ἀντιπροσωπεῖα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπισκέφθη τὴν ἐν Βαρυμπόμπῃ παιδικὴν κατασκήνωσιν τῆς εὐλογημένης καὶ δραστηριᾶς Ὁργανώσεως «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια». Οἱ ἱερεῖς μας ἔμειναν κατάπληκτοι καὶ πολλοὶ ἐκ συγκινήσεως ἐδάκρυσαν ἀπὸ τὴν τάξιν, ἐπιμέλειαν καὶ μητρικὴν φροντίδα διὰ τὰ εὐτυχῆ παιδιὰ τῶν κατηχητικῶν μας.

Ἡ κίνησις τῆς «Παναγίας Ὁδηγήτριας» ἀποδεικνύεται ἀπολύτως ἀναγκαῖα καὶ ἀπαραίτητος διὰ τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκλεκτοὶ γάμοι

Τὴν προπαραελθοῦσαν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ εὐλαβεστάτου κ. Παναγιώτου Στεφανῆ, τέκνου αγωνιστικῆς οἰκογενείας ἀπὸ τὸ Λιτόσελον Λαμίας μετὰ τῆς εὐγενεστάτης δεσπ. Εὐγενίας θυγατρὸς τοῦ ἀγωνιστοῦ ἱερέως ἡμῶν ἐν Χαλκίδι Ἰωάννου Φράγγου. Βαδυνάτη ὑπῆρξε ἡ συγκίνησις τοῦ πατρὸς Ἰωάννου συνευλογήσαντος τὸν γάμον τῆς θυγατρὸς του, ἀνατραφεύσης παρ' αὐτῷ κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν ὡραίων παραδόσεων, μὲ νέον τῆς παρατάξεώς μας. Εὐχόμεθα εἰς τοὺς νεονύμφους νὰ ζήσουν κατὰ Θεὸν καὶ νὰ συστήσουν οἰκογένειαν εὐσεβῆ, ἀξίαν τῶν ἐκθροφάντων αὐτοὺς γονέων καὶ βοηθῶν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἥτις προσδοκᾷ παρ' αὐτῶν καρποὺς πίστεως καὶ εὐσεβείας.

Τὸ νεοσύστατον παράρτημα Γιαννιτσῶν. Διακρίνονται εἰς τὸ μέσον τῶν εὐσεβῶν ἀδελφῶν οἱ πατέρες Γρηγόριος καὶ Πολύκαρπος

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 15)7)58 (π.ῆ.) ἀπεφάσισε τὴν διαγραφὴν ἐκ τῶν μητρώων κληρικῶν τῆς δυνάμεως τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Γερμανοῦ Ἀθανασίου, διότι παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας συστάσεις καὶ προτροπὰς δὲν ἠθέλησε νὰ πειθαρχήσῃ εἰς τὰς ἀποφάσεις αὐτῆς, ἐξακολουθῶν λειτουργῶν, ἐν τῷ ἰδιοκτητῇ αὐτοῦ Ναῷ παρὰ τὸν Κορυθαλλὸν πρὸς ἴδιον πορισμὸν καὶ ὠφέλειαν, ἐκμεταλλεόμενος ἀείποτε τὴν ἱερὰν ἡμῶν ἰδεολογίαν καὶ τὴν εὐσεβείαν τῶν πιστῶν.

Συνιστᾶται ὅθεν εἰς τὸ παρ' ἡμῖν χριστεπώνυμον πλήρωμα ὅπως ἀπομακρύνεται τούτου, ὥς καὶ παντὸς δι' ἴδιον λόγον ἐργαζομένου καὶ θεωρουμένου ἐκ τῶν πραγμάτων πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ξένου καὶ ἀδιαφόρου.

— Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἐδιώρισε τὸν Ἀρχιμανδρίτην Στέφανον Τσίκουσαν μέλος αὐτῆς ἱερατικόν τῆς ἀντιπρόσωπον ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἵνα ἐν ἀδελφικῇ συνεργασίᾳ μετὰ τῶν ἐφημερίων τῶν Παραρτημάτων Μακεδονίας, ἐπιλαμβάνεται τῶν προκυπτόντων ζητημάτων καὶ ἐνημερώνει σχετικῶς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν.

Ἐπαίσχυντος ἐπατεῖα

Πληροφορούμεθα, ὅτι εἰς ἐκ τῶν τελευταίως ψηφισθέντων Μητροπολιτῶν περιήλθε ἀρκετὰ γραφεῖα ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἡρωϊκὴν ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας ἐπίβασιν του! Ἐφήρμοσε κατὰ γράμμα τὴν ἀποστολικὴν σύστασιν «εἰ τις ἐπισκοπῆς ὁρῆγεται καλοῦ ἔργου ἐπιθυμεῖ» καὶ ἠθέλησε νὰ τό... ἐφαρμόσῃ.

Παναγυῖρες ἑρῶν Ναῶν

Τὴν προσεχῇ Τρίτην 6)3)58 (π.ῆ.) πανηγυρίζει ὁ παρὰ τὴν Κυψέλην ἱερὸς Ναὸς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος (Γέμα ὁδοῦ Σκύρου). Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ ἐσπερινὸς καὶ τὴν ἐπομένην ἡ Θεία λειτουργία. Καλοῦνται ὅθεν οἱ φιλόστοιχοι, ὅπως προσέλθωσιν.

Ἐνῶ πλανᾶται τὸ φῶσμα τοῦ πολέμου

Μὲ πυρέσσουσιν ἀγωνίαν παρακολουθεῖ ἡ παγκόσμιος κοινὴ γνώμη τὰ γεγονότα τῆς Μ. Ἀνατολῆς, αἵτις εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ οδηγήσωσιν εἰς αἱματηρὰν σύρραξιν μὲ ἀπροβλέπτους εἰς τραγικότητα καὶ φρικαλεότητα συνεπείας. Τὰ γεγονότα ὅμως αὐτὰ ἀποδεικνύουν εὐγλωττῶς τὸ τέρμα εἰς τὸ ὅποιον καταλήγουσιν οἱ δρόμοι τοῦ ὕλικου καὶ μηχανικοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκπόνεισιν τῶν λέξεων «ἐλευθερία», «αὐτοδιάθεσις λαῶν» κτλ., αἵτινες διαγράφονται ἀμέσως ἀπὸ τὸν πίνακα τῶν ἀξιών ἐν δνόματι ὕλικῶν συμφερόντων καὶ κατὰ λόγον βίας. Ὅλα τὰ σχετικὰ συνθήματα, διαγγελλόμενα χωρὶς χριστιανικὴν συνέπειαν συνθέτουν ψεῆδος καὶ ἀπάτην. Ἀλλὰ διατί νὰ μᾶς ἐκπλήσῃ ἡ ἀπειλὴ τοῦ πολέμου; μήπως δὲν ὑπάρχουν εἰς ὅλους μας τὰ καταστρεπτικὰ μικρόβια τοῦ πολέμου; ὁ ἐγωϊσμός, ἡ ἀλαζονεία, ἡ πλεονεξία, ἡ βία, κ. τ.λ.; Μήπως καθ' ἐκάστην δὲν πληροῦται ἡ ἀτιμωφαιρα ἀπὸ τὰς δυσσώδεις ἀναθυμιάσεις τῆς ἁμαρτίας, τῆς ὁποίας τὰ ὀφῶνια εἶναι πάντοτε ὁ θάνατος; Φορεὺς τοῦ πολέμου εἶναι πάντοτε ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ τὸν ὅποιον λείπει ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ. Ἡμεῖς ἐκφράζομεν τὴν συμπαιάν μας πρὸς τὸν ἀραβικὸν λαόν, μέγα μέρος τοῦ ὁποίου ἀκολουθεῖ τὴν Ὁρθοδοξίαν πιστότερον ἴσως ἡμῶν καὶ εὐχόμεθα ὁ Θεὸς τῆς Βιρώνης καὶ τῆς Ἀγάπης νὰ ματαιώσῃ τὰς ὀλεθρίας βουλὰς τῶν μεγάλων ἐμπόρων τοῦ θανάτου, ὁδηγήσῃ δὲ ὅλους μας εἰς τὴν ἰλάσκουσαν τὸν Κύριον μετάνοιαν.